

5305
Ἀριθ. 8.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ 1914

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φεύγω Κόρη. — Ὁ Γερο-Ξεκουτιάρης.
Ἡ Μαργιόλα — Τὸ τίκι - τὰκ τίκι - τὰκ.
Τὸ παραπενιάρικο — Ἡ πικραμένη μάνα.
Ἡ Πριγκηπιώτισσα. — Ὁ Χορὸς Ταγκό.
Φῦσα Βορριά μου. — Περιβολαριά. —
Μανέδες. — Ὁ ἀποχωρισμός.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Γαλατᾶ, Βαλοῦκ-Παζάρ, Κουρσοῦμ-Χάν, 3

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Τύπος Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Φεύγω κόρη στὰ ξένα
θὰ μακρινθῶ διὰ παντός
θὰ ζῶ πάντα διστυχιμένος
γιατὶ θὰ εἶμαι πάντα μοναχός.

Ἐὰν ἤθελες νὰ ταξιδεύσης
νὰ πᾶς στὰ ξένα μακριὰ
δὲν ἔπρεπε νὰ με ἀγαπήσης
καὶ νὰ με κἀγὼ τὴν καρδιά.

Χωρὶς ἢ μέρα τοὺς ἀνθρώπους,
τὰ ἀηδόνια ἀλλάζουν φωνιά,
τὰ μάτια βλέπουν ἄλλους τόπους
μὰ δὲν ἀλλάζει καὶ ἡ καρδιά.

Ἦλθε ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ μας
ἔλα νὰ κλάψουμε τὰ δυὸ
καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει
ὅπου ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ.

ΦΕΤΤΩ ΚΟΡΗ

Φεύγω κόρη τῆς καρδιάς μου
γιὰ ταξίδι μακρινὸ
κι' ἔλα φῶς μου νὰ μοῦ δώσης
ἓνα φιλάκι σου 'στερνό.

Φεύγω κόρη καὶ σ' ἀφίνω
μὲ θλιμμένη τὴν ψυχή
καὶ ποιὸς ξεύρ' ἐν θὰ γυρίσω
στὸ ὄρατο μου νησί.

Καὶ τὴ θάλασσα σὰν βλέπεις
ἀγριεμμένη νὰ ξεσπᾷ,
Λέγε, σῶσε, Παναγιά μου,
τὴν καρδιά ποῦ μ' ἀγαπᾷ.

Περικάλει, μαυρομμάτα
τὴ γλυκειά μας Παναγιά,
σὰν γυρίσω νὰ σὲ σφίξω
στὴ θερμὴ μου ἀγκαλιά.

Καὶ σ' ὀρκίζωμαι στὸ κῦμα
στὸν γαλάζιο οὐρανὸ,
σὰν γυρίσω νὰ σὲ κάμω
ταῖρι μου παντοτεινό.

Ο ΓΕΡΟ - ΞΕΚΟΥΤΙΑΡΗΣ

Ένας γέρος με μονόκλ εις τὸ Πέρα περπατοῦσε,
κι' ἔλο κἀτι τρυφερά κοριτσάκια κυνηγοῦσε.
Ἐφοροῦσε γάντια κρῶ, γυαλισμένα μπουτινάκια,
καὶ γελέκο φανταίῳ καὶ μουστάκι τοῦ ψαρῶ.

Μιά ξανθοῦλα προπερνῶ με φρουστάνι ἀντραβὲ
καὶ καπέλλο τοῦ συρμοῦ κι' ἔλο ἀνοιχτὸ καρρὲ.
Στρέφει καὶ χαμογελῶ, βλέπει τ' ἄσπρα του μαλλιῶ
καὶ τοῦ ρίχν' ἢ πενηνρῶ μιὰ ἐλόγλυκη ματιῶ

Καὶ ὁ γέρος τὴν φωνάζει, φίτι! μὴ φεύγεις· νὰ σὲ πῶ,
στάσου λίγο, τί πειράζει, νὰ σὲ πῶ πῶς σ' ἀγαπῶ.
Ψίτι! μὴ φεύγεις, φίτι, φίτι, στάσου, στάσου φῶς μου δυὸ
[λεπτά
εἶμαι γέρος, μὰ στοχάσου, ἔχω ἄφθονα λεπτά.

Ἡ ξανθοῦλα σταματῶ καὶ τὸ γέρο πλησιάζει,
καὶ με γέλοια τρυφερὰ ἀρχινῶ νὰ τὸν πειράζει.
Δὲν κυττάζει τὰ μαλλιῶ, δὲν τὴν μέλλει ποῦναι γέρος,
εἶν' ὁ νοῦς τῆς ἴσῶν παρῶ κι' ἔλα τ' ἄλλα κατὰ μέρος.

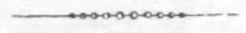
Μ' ἀπὸ πίσω ξαφνικῶ νὰ καὶ μιὰ μελαγχροινῶ,
με δυὸ μάτια ἐρωτικῶ καὶ με χάρι περισσή.
Στρέφ' ὁ γέρος παρεῖθις καὶ χωρὶς χρονοτριβῶ,
παρατάει τὴν ξανθῶ, τρέχει σ' τὴν μελαγχροινῶ

Θύμισ' ἢ μελαγχροινῶ καὶ τὴ ράχι τοῦ γυρίζει,
καὶ μιλιώντας τὴ ξανθῶ γέλοια ἀτέλειωτα ἀρχίζει·
«Γέρο, λέγει, τί κυττάζεις δυὸ ἀγάπες γιὰ νὰ κάμεις,
δυὸ λαγοὺς ἂν κυνηγῶς καὶ τὸν ἕνα τὸν ἐχάνεις.

Φεύγει μιὰ ἀπὸ ἐκεῖ, φεύγει ἄλλη ἀπ' ἐδῶ,
καὶ στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ τὸν ἀφίνου μοναχῶ.
Θάύμασε ὁ δυστυχῆς καὶ με παράπονο πικρῶ,
καὶ κρατῶντας τὸ μονόκλ ἐκυττοῦσε καὶ τῆς δυὸ.

Ἐνας νέος δυστυχῆς τρέχει καὶ τῆς ἀντικρύζει,
καὶ με κρύες ρεβεράντσες τῆς βλακειαῖς του ἀρχίζει.
« Εἶμαι σ' ἐμμορφο σαράι, πολὺ πλούσιο ἔχω θῆλω,
μὰ τὸν βρῆκαν καὶ αἱ δύο πολὺ ἀνόητο καὶ κρύο.

Τότε εἶπαν μακρυῶ ἀπὸ τὰ παλληκαράκια
π' ὄχουν τσέπη ἀδειανῶ καὶ νερόδραστα λογάκια.
Εἶν' ὁ γέρος πειὸ καλὰ πῶχει εὐκαιρη καρδιῶ,
καὶ γιὰ τ' ἄσπρα του μαλλιῶ ζήτω βοῦρτσα καὶ μογοῶ!

Ἡ ΜΑΡΤΙΟΛΑ

Ξεύρεις πῶς σὲ λατρεύει
γιὰ σὲ πῶς ὑποφέρω
μόν' ἔθες, νὰ με παιδεύης,
μαργιόλα μου κακιῶ

γιατί νά μ' ἀφήνης
καί ὄλο μ' ἀνατείνεις
λογάκια σάν σου λέγω
ἀγάπη μου γλυκειά.
Θέλεις, φῶς μου,
μέ τῆς μαργιολιῆς σου
νά μ' ἔχεις σκλάβο ἐμπρός σου
ἔλα πλέον πᾶς ὑπόφερω σκέψου
κι' ἄς σμιξοί νε τὰ χειλάκια σας
σέ δυό τρελλό, ἄχ Μάριω. τὰ φιλιὰ.
κι' ὅταν σου λέγω, φῶς μου,
ἔνα φιλάκι δός μου
ἀμέσως νά κακιῶνης.
νά φύγω μου λές
Σάνφεύγω μέ γυρεύεις
σάν ἐρχομαι μοῦ λέγεις
δὲν μ' ἀγαπᾷς τὸ ξεύρω
κι' ἀρχίζεις νά κλαῖς

Τὸ Τίκ Τίκη Τίκη Τάκ

Τίκ τάκ, τίκη, τίκη τάκ
κιτυπᾷ ἡ καρδιά μου
σάν σέ βλέπω νά διαβαίνεις

Τίκ τίκ τίκη τίκη τάκ
θέλω πουλί μου
νά μαντεύσω ποῦ πιγαίνεις
θέλω ποιλί μου, νά σ' ἀρωτίσω
φοβοῦμαι μὴ σέ δυσαρεστήσω
γιατί ἂν δὲν σέ 'δῶ ἀρχίζει
τῆς καρδιάς μου τὸ τίκ τίκη τίκη τάκ
Τίκ τίκ τίκη τίκη τάκ
κιτυπᾷ ἡ καρδιά μου
ὅταν μέ γέλοιο μέ κυττάξης
τίκ τίκ τίκη τίκη τάκ
ξέρω, ξανθή μου,
ἀγαπᾷς νά με πειράξης.

Τίκ τίκ τίκη τίκη τάκ κόμν' ἡ καρδιά μου ὅταν
[μ' ἄλλον κοιθεντιάξης
τίκ τίκ τίκη τίκη τάκ θαρρῶ, πουλί μου, πῶς
[γιά γάμους λογαριάζεις.

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με,
Τὸ πέλαγο νά σχίσω,
Νά πάγω, κύματα, βουνά,
'Ἐμπρός κι' ἐν ἀπαντήσω,

Νά 'πάγω 'κει ποῦ σπόνουνε,
 'Σ τὸν βράχον ἀφῆρισμένα,
 Ν' ἀκούσω πῶς τῆς λέγουνε,
 Καὶ τί και πῶς, γιὰ 'μένα !

Βάρκο, βαρκοῦλα, πάρε με
 Καὶ φέρεμ' ἐκεὶ πέρα,
 Μὲ τ' ἀσπρο σου πανὶ γοργή,
 Θαλασσοπεριστέρα,

Γιατ' ὅσα κύματα περνῶ,
 Τόσαις ἡμέραις χάνω,
 Μιὰ φαίνομαι, μιὰ οὐύνομαι,
 Σὺν τὸν ἀφρὸ 'πὸ πάνω !

Βάρκα, βαρκοῦλα, 'ς τὸ κουπὶ
 Πῶς εἶμαι μεθυσμένος!
 Μικρὸς ἐξεπιτεύθηκα,
 Θαλασσογυρισμένος.

'Σ ὄλον τὸν κόσμον ὅμως μιὰ
 Δὲν εἶδα, δὲν θυμοῦμαι,
 Ὅμοια μ' αὐτὴ περὶ μ' ἔφυγε.
 'Αχ! πᾶμε νὰ πνιγοῦμε !

Η ΣΥΜΡΝΙΑ

Παντοῦ ταξίδευσα
 Τὸν κόσμον γύρισα
 Μὰ δὲν κρύβω τὴν ἀλήθεια
 Εἶδα ὄμορφα κορίτσια
 Εἶδα πολλαὶς ξανθὲς
 Εἶδα γλυκὲς μελαχρινὲς
 Μαυρομάτες εἶδα
 Καὶ μὲ μάτια γαλανὰ
 Ὅμως

Σὺν τὴν δικιά μας τὴν Συμρνια
 Πῶχει μάτια ποῦ σοῦ κλέβουν τὴν καρδιά
 Πῶχει στόμα κραιωμένο γιὰ φιλιά
 Δὲν εἶδα πουθενά
 'Αχ! Συμρνοποῦλα σ' ἀγαπῶ
 Σὺν τὰ ματάκια μου τὰ μάτια μου τὰ δυὸ
 "Ελα δὸς μου ἕνα γλυκὸ φιλί
 Ποῦ σ' ἀγαπῶ πολὺ.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΙΑΡΙΚΟ

Παραπονιάρικό μου
 Τί ἔχεις κι ὄλο κλαῖς
 καὶ τὸ παράπονό σου
 εἰμένα δὲν τὸ λές ;

Ἔλα σὴν ἀγκαλιά μου
 παραπονιάρα μου
 νὰ δῆς τρελλὴ ἀγάπη
 μέσα στὰ χάρδια μου.
 Ἔβγα στὸ παραθύρι
 νὰ δῆς τί γίνεται
 τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου
 γιὰ σένα χύνεται.
 Ἔβγα στὸ παραθύρι
 κρουθὰ ἀπ' τὴ μάνα σου
 καὶ κάμε πῶς ποτίζεις
 τὴ μαντζουράνα σου.

Μαύρη μάνα πρὶν πεθάνω,
 μίαν χάριν σου ζητώ,
 φέρε μου τὸν ἔραστήν μου,
 νὰ μὲν γλυκοαπλασθῶ.
 Νὰ τὸν ἴδῃ ὁ ἔραστής της
 ἔσκυψε καὶ φίλησε,
 καὶ κρουθὰ μέσα στ' αὐτὶ τοῦ
 κάτι τοῦ ἐμίλησε.
 Ἐραστή μου σὺν πεθάνω
 στόλισε τὸν τάφο μου.

μὲ κριά καὶ μὲ στεφάνια
 πὲς πῶς εἶν' ὁ γάμος μου.
 Ἐραστής της ἔλυπηθη,
 ὅταν ἴκουσε αὐτά,
 Ἐραστή μου μὴ ληπάσαι.
 πάλι θὰ ξαναστηθῶ.
 Μαύρη μὲνα σὺν πεθάνω
 βάνε μου τὰ νυφικά,
 ποὺ δὲν τὰδανα μιά μέρα
 οὔτε μία Πασχιλιὰ.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΩΤΙΣΑ

Μιά Πριγκηπιώτισσα ἀφροπλάσμενη
 μὲ τὰ νασάκια της μὲ ξετρελλαίνει
 τὴν μιά μου λέγει, πῶς μὲ λατρεύει
 τὴν ἄλλη λέγει πῶς μὲ γελᾷ.

Εἶναι μικρὸ εἶναι τρελλὸ
 μ' ἐμένα θέλει ὄραις νὰ περνᾷ
 μὰ γὼ ποιῶ μὰ γὼ θρονῶ
 καὶ δὲν βαστῶ τὴν τόση ἀπονιά.

Μέσα στὰ τσάμια σὺν τὴν ἐντικρύσω
 κείνη γελᾷ μ' ἐμέ, μὰ γὼ δακρύζω
 μὲ ξετρελλαίνει μὲ τὴ λαλιά της
 μὲ κάνει θῦμα μὲ τὴ ματιά της.

Εἶναι μικρὸ κτλ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

Μ'ἀρέσει πολύ.
 παρὰ πολύ μ'ἀρεσει
 τοῦ Ταγκό ὁ χορὸς
 ποῦν* ἑλαφρὸς καὶ πεταχτός

Κί'ἄς πᾶ νὰ λέγη ἡ μαμά
 πῶς δὲν εἶναι καλός,
 ποῦν ἀπρεπῆς καὶ
 τοῦ Ταγκό ὁ Χορὸς.

Τάγκ! Τάγκ! Τάγκ!
 *Ὁ χορὸς τοῦ Ταγκό πῶς μ'ἀρέσει
 εἶναι ὁ καλλίτερος
 ἀπ' ὄσους ἔχω δῆ

Τί τάχα ; πῶς θὲ νὰ φανῆ
 λίγο... πολὺ. κομμάτι
 μιᾶς γάμπας ἢ κι' ἐνὸς μπροῦθ
 δὲν πρέπει νὰ χορέψῃ

τέτοιο χορὸ τοῦ Παρισιοῦ
 ποῦ ἔχει τόση χάρι.

ΦΥΣΑ ΒΟΡΡΙΑ ΜΟΥ

Φῦσα, Βορριά μου.
 ἤσυσκωνε τὰ πανιά,
 καὶ κῦλα τὸ καῖκι
 στὰ γαλανὰ νερά.

Φῦσα γοργὰ νὰ πάμε,
 μπροστέρα μου χουδῆ,
 στὸ πολυαγαπημένο
 τῆς Κρήτης τὸ νησί.

Πέτα θαλασσοπούλι,
 στὸ κῦμα, στὸν ἀερό,
 βόηθα Παναγιά μου,
 καὶ κάνε μας καιρό,

Κάτω στὸ ἀκρογιάλι
 ὄλοι μᾶς καρτεροῦν
 κζὶ μὲ λευκὰ μαντήλια
 ὄλοι μᾶς χαιρετοῦν.

Γιὰ σὰς θαλασσοπούλια
 γιὰ σ' ἔμορφο νησί,
 γιὰ σὰς ξανθιὲς κοπέλλες
 καὶ λεβεντιὰ χουδῆ

ΠΕΡΙΒΟΛΑΡΙΑ

(Καλαματιανό)

Μαριόλα μου όταν θά 'βγῆς
τὰ ἄνθη νὰ ποτίσης
πῶς ἔχεις τὴν λεβάντα σου
ὀρκίστη καὶ στὰ μᾶτια σου
ἐμένα νὰ ἀγαπίσης

Μαριόλα μου σὲ ἀγαπῶ πολὺ
γιατὶ εἶναι ἡ γνώμη σου
φῶς μου καλὴ

Μαριόλα μου τὰ μᾶτια σου
ὅταν τὰ χαμηλώνης
μὲ σφάζουν μέσ' τὴν καρδιά

Μαριόλα μου ξανθὴ παχιά
καὶ ὅλο μὲ θανατόνευς

(Ματζιόρε)

Μαριόλα μου ὅταν περπατῆς
μαγεύεις ὅποιον ἀπεντῆς

Μαριόλα μου ὡς πότε πιά
τὰ σωτικά μου τάφθεις

Μαριόλα μου παχειὰ ξανθιά
μὲ τὰ κανεὺς βηράνια.

(Ματζιόρε)

Μαριόλα μου σὲ ἀγαπῶ πολὺ
γιατὶ εἶναι ἡ γνώμη σου
φῶς μου καλὴ

ΜΑΝΕΔΕΣ

Καρδιά μου γένου σίδερο, καρδιά γενοῦ ἀμίονο,
Νὰ σὲ βροῦν ἀλύπητα τὰ βράνα κ' οἱ πόνου.

Κατκαυμένη κούτρα τί ν' τοῦτα ποῦ τραβᾶς,
Τί ν' τοῦτα ποῦ παθαίνεις καὶ δὲν μετανοᾶς!

Καὺμὸ μέγαλον ἔχω καὶ τίνος νὰ τὸν 'πῶ.
Ποῦ μ' ἔχουν πληγωμένο δυὸ μᾶτια π' ἀγαπῶ.

Κλαίω κρυφὰ γιατί κἀνεις δὲν θέλω νὰ τὸ μάθῃ
Πῶς ἐξανაკαινούριωσαν τὰ παλαιὰ μου πάθη.

Κοντοζυγώνει ὁ καιρὸς ποῦ θὲ ν' ἀνταμωθοῦμε,
Ποῦ θὲ νὰ σμίξουμε τὰ δυὸ, νὰ παρηγορηθοῦμε.

Κόρη, ποῦ μοῦ 'πῆρες τὸ νοῦ, πάρε τώρα κ' ἐμένα,
Τί νὰ μὲ κἀνῃ χωρὶς νοῦ ἢ μάννα ποῦ μ' ἐγέννα.

Κόψε κλων! βασιλικὸ, καὶ μέτρησε τὰ φύλλα,
Λογάριασε καὶ τὸν καιρὸ ποῦ μὲ παιδεύεις σκύλα.

Κυρά μ' ἀγγελοκάμωτη, κορμάκι ζαχαρένιο,
Γιατὶ βαστᾶς τέτοι' ἀπονηὰ σ' ἐμένα τὸν καυμένο;

Κυρία μου ἀνάλατη, σὰν ξύδι καὶ σὰν μέλι,
Ποῦ σὲ καταδέχεται γιὰ νὰ σὲ κἀνῃ ταίρι;

